

Skupina 1997

Iztok Ilc, Saša Jerele, Darja Petrica (Bajraktarevič), Tina Žolnir

Pisalo se je leto 1997, ko je profesor Pogačnik nabiral nove moči, s katerimi bi na odru oživiljal zgodbe, ki si jih je želel oživljati že nekaj let. Takrat se je oblikovala skoraj popolnoma nova skupina, v kateri se je kalil nov rod gledaliških zanesenjakov in ki je ostala bolj ali manj nespremenjena naslednjih nekaj let (poleg podpisanih po abecednem redu Severina Dravinec, Janez Hočevvar, Andreja Juvan, Vesna Klemenčič, Miha Plementaš, Tatjana Struna, Mladen Uhlik, Jerneja Žuran). Javili smo se entuziasti, večinoma brez kakšnih resnejših izkušenj, ki pa smo si močno želeli ustvarjati v gledališču, s čimer smo si pridobili ogromno zabavnih in poučnih izkušenj.

Nekoliko nas je presenetilo, ko nam je profesor Pogačnik za prvo skupno igro predlagal Maeterlinckove *Slepce*, vsebinsko mrakobno in zahtevno delo. Videlo se je, da je to njegova dolgoletna želja, saj je natanko vedel, kaj želi storiti. V igri je eno od vlog prevzel tudi sam. Bil je menih, ki je slepce odpeljal na sprehod, potem pa se odpočil in zadremal pod drevesom, vendar se ni nikoli več zbudil. Salve pridušenega smeha so se razlegale po avli Filozofske fakultete, ko se je profesor Pogačnik na vajah prvič ulegel in se prelevil v negibnega meniha, mi kot slepci pa smo ga morali dobro pretipati, da smo se prepričali, ali je mrtev ali živ.

Najprej smo morali seveda izpili izgovarjavo in se priučiti fonetičnih podrobnosti, kakršne so potrebne za odrsko izvajanje francoščine. Profesor Pogačnik je bil pri tem delu zelo temeljit in potrpežljiv, saj nas je neskončnokrat popravljaj, tudi ko se nam je že zdelo, da smo besedilo izgovorili brez napak. Njegova tankočutna ušesa so zaznala najmanjše nianse nepravilne izgovorjave. Ko smo se besedila naučili in mizansceno dokončno usvojili, je prišlo na vrsto najzanimivejše: kostumi, maske, ličenje, nameščanje umetne pleše iz lateksa ...

Profesor Pogačnik je k našemu prvemu sodelovanju pritegnil tudi vrhunske profesionalce, kot sta svetlobni oblikovalec Pascal Mérat in skladatelj Drago Ivanuša. S to predstavo smo potem še gostovali na festivalu frankofonih študentskih gledaliških skupin v maroški Casablanca. Gostovanje smo izkoristili in si privoščili tudi potovanje po puščavi s kamelami in med sipinami preživeli noč pod zvezdami, se izgubljali v labirintih medine v Marakešu ... Izkusili smo povsem nova doživetja, ki so nas še bolj povezala.

V naslednjih leti so bila dela, ki smo jih v zasedbi iz leta 1997 še izvedli (z novimi članicami in člani Natašo Živković, Jasmino Žgank, Daphné Favrelière, Borisom Vlajićem, Matevžem Bibrom, Bernardom Bankom, Natašo Srhoj in drugimi), komedija Eugèna Labicha *La Poudre aux yeux*, Ionescovi enodejanki *L'Avenir est dans les oeufs* in *Jacques ou la soumission* in drama Arthura Adamova *Le Professeur Taranne*, ki jo je režiral profesor Primož Vitez. Pri zadnji skupni igri, tj. Maeterlinckovi *Princesse Maleine*, so se nam pridružili še nekateri starejši nekdanji člani, kot sta Boštjan Zupančič in Agata Šega. S temi vsebinsko in razpoložensko raznolikimi deli smo imeli priložnost okusiti različne odrske estetike – od simbolizma in bulvarske komedije do teatra absurda.

Že prej omenjeni Maroko pa ni bil edini »preboj« v tujino, saj smo z Ionescom leta 2001 nastopali tudi v Parizu v čudoviti findesieclovski dvorani v enem od premožnih pariških okrožij, kar je bilo pravo nasprotje od majhnega, rumenega avtobusa, s katerim smo se pripeljali tja. Celotna izkušnja je bila nadvse prijetna.

Mnogo zabavnih zgod in nezgod smo imeli s sestavljanjem scenografije ter z izbiranjem in pomerjanjem kostumov, saj smo se mimogrede prelevili v prave Morticie Addams, prvakinje lovske družine, stroge patriarhalne glave družine ali natararice na oktoberfestu. Vsekakor pa je bilo z vidika nas študentov najboljše

sproščeno druženje po vajah s profesorjem Pogačnikom, ki nas je preprosto posvojil in nas poimenoval »moji otroci«. Vaje se nikoli niso končale s preprostim »se vidimo«, vedno smo se družili še do poznih nočnih ur.

Sodelovanje pri Les Théâtres nam je dalo neprecenljive izkušnje v javnem nastopanju, ki so nam koristile tudi kasneje v življenju, predvsem priprave na oder, govorjenje iz prepone, brušenje francoščine in seveda premagovanje strahu pred občinstvom.

Še globlje pa so vezi, ki so se stkale med sodelujočimi in ki jih v veliko primerih z veseljem ohranjamo in plemenitimo še danes. Skupni neprecenljivi spomini nešteto krat priplavajo na plan ob kakšnem kozarčku vina ter vedno znova povzročijo izbruhe nekontroliranega smeha do solz. Profesor Pogačnik je vsemu dodal ščepec svojih posebnosti in pod njegovo taktirko naša ustvarjalnost na vseh področjih ni imela meja. Iz vsakega člana skupine je znal izvabiti najboljše in mu najti primerno vlogo, znal nas je spodbujati in se skupaj z nami smejeti. Bilo je čudovito!

Besedilo v slovenščini: Iztok Ilc, Saša Jerele,
Darja Petrica (Bajraktarević), Tina Žolnir